

Ali Çamlıbel

Neler Oldu?

Türk Ordusunun Başına Gelenler

telgrāfhane
yayınları

İçindekiler

ÖNSÖZ TÜRK ORDUSU, NATO VE ABD.....	9
TÜRK ORDUSU	13
TÜRK ORDUSU'NUN KÜLTÜRÜ	15
ORDUMUZUN İNSAN KAYNAKLARI.....	17
ORDUNUN DEĞİŞİMİ	22
ORDUNUN BAŞINA GELENLER.....	28
ÖZAL, ABD, ORDU	33
ORG. NECİP TORUMTAY.....	36
ÇUVAL OLAYININ ASLI	38
KOZMİK ODA REZALETİ.....	40
ORDUYA DARBE: ERGENEKON	45
ORDUYA İNEN Balyoz.....	50
ORDU'NUN GELDİĞİ DURUM	54
GENELKURMAY.....	58
TRUMAN DOKTRİNİ VE ORDUYA ETKİLERİ.....	62
KORE SAVAŞI VE TÜRKİYE.....	66
KÜBA VE TÜRKİYE	69
ZORUNLU MÜŞTERİ TÜRKİYE.....	72
ABD'DEN BİR BAŞKA İHANET: BAŞROLDE BIDEN.....	75
PKK-ABD	77

JUSMMAT UNITED STATES MILITARY MISSION FOR AID TO TURKEY (TÜRKİYE'YE YARDIM İÇİN ABD ASKERİ MİSYONU)	79
OSI (OFFICE FOR SPECIAL INVESTIGATIONS) ÖZEL TAHKİKAT OFİSİ	82
NATIONAL SECURITY STRATEGY OF THE UNITED STATES (ABD'NİN MİLLİ GÜVENLİK STRATEJİSİ)	84
TEHDİT	86
TÜRK TOPRAĞI BİR KARPUZ FİYATINA	90
ABD'NİN EN SON NUMARASI	100
KUŞATILMIŞ BİR VATAN	102
TÜRK HALKINDAN GİZLENEN BİLGİLER	104
NATO, OTAN "Primus Inter pares" veya "Orimus Inter pares"	106
NELER OLUYOR?	111
TARİHE NOT DÜŞMEK	116
MİLLİ GÖRÜŞ MÜ? KUVAYİMİLLİYE Mİ?	120
SONA DOĞRU	123
SİTEM AŞINADAN GELİR	128
BAD-EL HARAB-ÜL BASRA (İŞ İŞTEN GEÇTİKTEN SONRA)	131
NETİCE-İ KELÂM (SÖZÜN SONU)	136
EK:	138
TÜRK ORDUSU'NUN GURURU İSTİKLAL VE MADALYA	139
KAYNAKÇA	142

*“Bağımsızlık, Mustafa Kemal’den armağandı bize.
Emperyalizmin ahtapot kollarına teslim edilen ÷lkemizin
bağımsızlığı için kan döktük... Ey halkım, unutma bizi.”*

Uğur Mumcu
Cumhuriyet, 28.05.1975

ÖNSÖZ

TÜRK ORDUSU, NATO VE ABD

1964 yılının sıcak bir Eylül gününde, İzmir, Güzelyalı'da arkadaşlarımla birlikte sağ elimizi şanlı bayrağımıza ve silahımıza koyup, ülkemizi tüm iç ve dış düşmanlardan koruyacağımıza yemin ettik.

Ben bu yeminime ölene kadar sadık kalacağım.

Meslek hayatım boyunca çeşitli görevlerde bulundum. Bu görevlerimde karşılaştığım bazı olaylar içimi o kadar yaktı ki ateşleri hâlâ küllenmedi. İşte beni tekrar yazmaya iten faktör, yaşadığım bu gerçekler oldu. Genelkurmay Başkanlığı Anlaşmalar Dairesi'nde görev yaptığım yıllarda karşılaştığım bazı olaylar da içimi hâlâ yakan olaylardandır. Sadece bir örnek olarak bahsedecek olursam, Amerika Birleşik Devletleri'nin (bundan sonra ABD olarak geçecektir) ikili anlaşmalara dayanarak Türkiye'de kurmak istediği üsler, kurumlar, tesisler veya diğer inşaat faaliyetleri için Genelkurmay Başkanlığı'nın onayı gerekiyordu. Bunlardan birisi de ABD'nin kendi iletişim ihtiyaçları için ülkemizde bazı uydu terminalleri kurma talebiydi.

Bu başvuruları sorumlu makam olarak incelemek ve usulüne uygun olarak karargâhın diğer ana birimleriyle (lojistik, istihbarat, harekât, muhabere elektronik gibi) koordine ederek sonuçlandırmak daire olarak bizim görevimizdi. Bunlardan Muhabere Elektronik Başkanlığı yetkilileri bu projeye şiddetle karşı çıkıyordu. Onlara göre bu ABD projesi o günlerde üzerinde çalıştıkları TAFICS (TSK Entegre Muhabere Sistemi) projesini aksatacak, belki de engelleyecekti.

Sonuçta bu ABD projesinin sakıncaları Genelkurmay Başkanı'na anlatıldı ve cevap olumsuz olarak ABD yetkililerine bildirildi. Ne var ki kısa bir süre sonra dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal imzasıyla gelen iki satırlık bir yazı, bütün karşı görüş ve gayretleri boşa çıkaracaktı:

“ABD'nin ilgili projesi uygun bulunmuştur.” Bu olay hem anlaşmalara hem de yürürlükteki prensiplere ve teamüllere açıkça aykırıydı.

Sonradan öğrendik ki zamanın ABD Ankara Büyükelçisi Robert Straus Hupe (1981-1989) doğrudan ve bütün uluslararası teamüllerin dışına çıkararak Başbakan Turgut Özal'a gitmiş, Genelkurmay Başkanlığı'nı devre dışı bırakıp gerekli izni almış ve Genelkurmay Başkanlığı'na bu iki satırlık tepeden inme direktifin yazılmasını sağlamıştı.

Bahsettiğim bu olay, yaşadığım bu tür olaylara sadece bir örnektir. Ancak, yaşananlar ya da diğer bir deyişle ülkemizin çıkarlarını zedeleyen gelişmeler içimizi yakmadan, kalbimizi sıkıştırmasın son bulmadı. Bunlar, yazılmadıkça, anlatılmadıkça devam edecek ve içimizdeki yangın da sönmeyecektir.

Emekli olduktan sonra Amerika Birleşik Devletleri ile ülkemiz arasındaki bir bakıma tuhaf, anlaşılması zor ilişkileri kendimce belki biraz içimiz rahatlar amacıyla 2001 yılında “*Yediveren Bağımsızlık Gülü*” isimli bir kitapta toplamıştım. Uzun süre uğraşıp kendi kısıtlı olanaklarımla basılmasını sağladığımda ise büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Kitabı yayımlayanlar benden daha amatör olmalıydı ki bölümler birbirine karışmış, yazdıklarımın yarısı makaslanmış veya kaybedilmiş ya da unutulmuştu. Bu hayal kırıklığını telafi etmek amacıyla yeniden bir kitapta aynı konuları farklı açılardan ele aldım. Oğlum Emre'nin desteği sayesinde ikinci sivil kitabım olan “*Dost Dost Diye*”, Allah'tan hiçbir kazaya uğramadı ve yeteri kadar düzgün bir teknikle 2007 yılında basıldı.

Daha sonra 2015 yılında artık elimiz alıştı diye içlerinde rahmetli babamın da bulunduğu, Birinci Dünya Savaşı'nda esir olan askerlerimizin hikâyesini anlatan “*Biz Esir Düştük*”ü yazdım. Ne mutlu ki çok beğenildi, 5 baskı yaptı ve çok okundu. Bu çok sevdiğim kitaptan sonra kendi mütevazı meslek hayatımda yaşadık-

larımın bir kısmını anlatmak için 2017 senesinde “Uçmak Değil İnsan Olmak Zor”u kaleme aldım. Meslektaş büyüklerimiz ve bizden genç olanlar, bu kitabı da severek okuduklarını söylediler.

Ne var ki insanın içindeki yangın kolay sönmüyor. Şimdi de hem benim hem de aile büyüklerimin yaşam kaynağı olan Türk Ordusu ile ilgili duygu ve düşüncelerimin yanı sıra ABD ve NATO ilişkilerini satırlara dökmeye çalışacağım.

Ali Çamlıbel
İstanbul, 2022

TÜRK ORDUSU

Türk Ordusu sessiz, bilinçli, sistemin gereği olarak bazen zoraki olmak üzere son derece disiplinli, muazzam büyük, tüm ülkeye yayılmış, dağınık, hiç tahmin edilmeyen yerlerde ve umulmadık biçimde konuşlanmış kurum, kuruluş ve birlikleriyle dünyada benzeri olmayan devasa bir ordudur.

Türk Ordusu'nu, bu ordunun başına gelenleri ve şimdiki durumunu iyi anlamak için kuruluşundan, yani "Kuvayımillîye"den itibaren kısaca bahsetmek gerekecektir. Kuvayımillîye zannedildiği gibi sadece Anadolu'nun Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra düşman kuvvetlerince işgali üzerine oluşan bölgesel milli direniş örgütleri değildir. Kuvayımillîye deyimi tüm milli güç unsurlarını kapsayan çok geniş ve önemli bir kavramdır. Kuvayımillîye, ülkenin tüm askeri gücünün yanı sıra siyasi, ekonomik, demografik, coğrafi, psikososyal, bilimsel ve teknolojik güç unsurlarını da ihtiva eder.

Dar anlamda Kuvayımillîye hareketine örnek vermek gerekirse 1953 yılında Fidel Castro, Che Guevara ve Raul Castro tarafından başlatılan ve Batista Rejimi'nin devrilmesiyle sonuçlanan Küba başkaldırısı söylenebilir. Ayrıca günümüzde bazı yetkililer ÖSO'yu da (Özgür Suriye Ordusu) Kuvayımillîye olarak tanımlamaktadırlar. Ancak, bunların hiçbirisi kurtuluş direnişimizi başlatan Kuvayımillîye'mizin ruhunu ve heyecan özelliklerini barındırmazlar.

Aslında dar anlamıyla işgal kuvvetlerine direniş amacı güden ve çok da önemli görevler üstlenen bölgesel kuvvetlerden oluşan Kuvayımillîye, işlevini yitirdikten sonra yeni Türkiye Cumhuri-

yeti'nin kuruluş aşamasında ve büyük çabalar sonucunda sonlandırılarak düzenli orduya geçilmiştir.

Düşmana direniş amacıyla oluşturulan bu milli kuvvetler, devletin diğer kurumları gibi muntazam ordunun kuruluşu konusunda önemli zorluklara da neden olmuşlardır.

Dar anlamda "Kuvayımilliye" olarak tanımladığımız ve kuruluş savaşımızın ilk aşamasını oluşturan bu kutsal direnişimiz, istiklal mücadelemizin temel taşıdır.

Yunan işgal kuvvetleri, İzmir'in işgalinden sonra karşılarda muntazam bir güç görmedikleri için Ege'de hızla ilerlemiş, 27 Mayıs 1919'da Aydın'ı da işgal etmişlerdi. Bu arada Yunan işgal kuvvetleri bu bölgeye Türkiye'den topladıkları ve Yunanistan'dan getirecekleri üç yüz bin Rum'u yerleştirme planları yapıyordu. İşgal kuvvetleri, Ayvalık civarında da bir çıkarma yapmış ancak, Yarbay Ali Çetinkaya'ya bağlı birliklerin direnişiyile karşılaşınca fazla ilerleyememişlerdi.

Yunan işgali ve Yunan askerinin uyguladığı mezalim Türk halkında büyük infial uyandırıyordu. Milli direnişin ateşini, 15 Mayıs 1919'da İzmir'e çıkan Yunan askerlerine ilk kurşunu sıkan gazeteci Hasan Tahsin (Osman Nevres) yakmıştı. Böylece başlayan kutsal direnişimiz, işgalciler kutsal topraklarımızdan 18 Eylül 1922 tarihinde atılıncaya kadar sürdü.

TÜRK ORDUSU'NUN KÜLTÜRÜ

Günümüzde silahlı çatışmalardan çok daha fazla önem kazanan psikolojik savaşlarda veya gayrinizami harplerde orduların kullandığı en önemli silah, arkasında sapasağlam duran, ordusunu tüm gücüyle destekleyen, milli gurur ve dayanışması geçmişten gelen değerleriyle kendi uluslarıdır. Önemli olan husus, ulusun milli konularda bilinçlendirilmesidir. Örneğin, günümüzde bir kısım Ukrayna halkının veya Suriyelilerin, ülkelerini savunma konusunda gösterdikleri atalet, büyük ihtimalle milli duyguların yeteri kadar etkin olmamasından kaynaklanmaktadır. Eskiden liselerde okutulan milli güvenlik derslerinin kaldırılması ve bedelli askerlik yönteminin benimsenmesi milli gurur ile dayanışma duygularının ve tarihimizden gelen ordu-millet anlayışının zaafa uğramasına neden olabilir.

Türk Ordusu, özellikleri bakımından diğer ülkelerin ordularından çok farklıdır. Yabancı ve yerli araştırmacıların fikir birliği içerisinde olduğu husus, Osmanlı İmparatorluğu'ndan beri ordunun ülkenin yönetiminde ve gelişiminde öncü bir rol oynadığıdır.

Tarihten gelen özellikleri, Türk Ordusu'nu milliyetçiliğin, laikliğin ve vatanseverliğin en önemli unsuru haline getirmiştir. Türk Ordusu'na hâkim olan temel ilkeler laiklik, cumhuriyetçilik ve milliyetçilik şeklinde sıralanabilir ancak, bütün bunların temelinde Atatürk İlkeleri yatmaktadır.

Şüphesiz her ordu gibi Türk Ordusu'nun temel görevi de muhtemel bir harbe hazır olmaktır. Birçok ordu gibi dört ana unsurdan oluşan Türk Ordusu, özellikle Soğuk Savaş dönemi esas alınırsa yıllarca Kara Kuvvetleri (yaklaşık 470 bin), Deniz Kuvvetleri